

ejendom ikke skal virke for stift og derved hindre en kommune i den skattemæssige udnyttelse af grundværdierne, der efter kommunens forhold ville være naturlig, er der i forslaget medtaget en bestemmelse om adgang for indenrigs- og boligministeren til efter forhandling med finansministeren at meddele dispensation fra begrænsningsreglerne.

Ved dispensationsrettens udøvelse bør formålet med reglerne — at sikre, at den kommunale beskatning af grundværdierne ikke sker på statens bekostning — haves for øje, og ved andragender om dispensation bør der derfor navnlig ses hen til, om den ønskede forøgelse af udskrivningen af kommunal grundskyld ledsages af sådanne lettelser i den øvrige beskatning eller af en sådan udvidelse af kommunens virksomhed, at den ikke kan antages at ville medføre et væsentligt fald i grundværdierne i kommunen.

I modsat fald bør dispensation nægtes, medmindre ganske særlige forhold gør sig gældende.

De foreslåede begrænsningsregler udelukker ikke den mulighed, at en kommune ved gradvis forhøjelse af sin grundskyldpromille vil kunne beslaglægge en eventuel stigning i grundværdien. Man har imidlertid ikke tillagt denne mulighed større vægt, idet en forøgelse af grundskylden må antages at ville blive ledsaget af en tilsvarende nedsættelse af den

personlige skat, hvorved den kommunale grundskylds tryk på grundværdien vil blive modvirket.

Til afsnit V.

Til § 19.

Når der skal gives skødehaverne afløsning for de $\frac{3}{4}$ under hensyn til, at jorden har været solgt, og at jordværdien derfor kan være kommet på andre hænder, så må dækning for dette tilvejebringes ved en afgift på andre formuer. Ved en afgift på $\frac{1}{2}$ pct. halvårlig og fritagelse for formuer under 20 000 kr. skønnes det, at ca. 4 pct. af jordværdien i 1950 kan afløses hvert år og det hele følgelig være sket i løbet af 25 år.

Til afsnit VI.

Til § 20.

For at få de bedst mulige virkninger af en skattelettelse foreslås det, at der i første linie skal sættes ind overfor told- og forbrugsafgifter. Det kan sænke leveomkostningerne og nedsætte driftsudgifterne, sænke de offentlige udgifter og muliggøre en gradvis stigende skattnedsættelse, der igen fører både til højere jordrente og dermed større offentlige indtægter og lavere skatter og dermed mindre offentlige udgifter — begge dele til fremme af skatteafviklingen.